

Minut on pilattu osa 1-6

John Fenn
2013-10-19 - 2013-11-23

10/19/13

I've been ruined #1
Minut on pilattu osa 1

Hei kaikki,

Eräs episkopaalinen (anglikaani-) pappi kutsui minut pitämään kotikokouskonferenssia episkopaalisessa kirkossaan, mitä pidin erikoisena, mutta menin kuitenkin. Kun kävelin sisään tuohon kirkkoon, jossa oli runsaasti puukoristeita, penkit suorassa, alttari ja ikuinen liekki etuosassa, mieleeni virtasi muistoja lapsuudestani pikavauhtia niin kuin jossakin elokuvassa, jossa yritetään muutamassa sekunnissa näyttää vuosia jonkun ihmisen elämässä.

Se oli ainoa, minkä tunsin

"Tuo liekki on Herran läsnäolo", oli äidin vastauskysymykseeni: "Mikä tuo punainen kynttilä seinällä alttarin luona on?", kun kävelimme Pyhän Andreaxsen episkopaalisen kirkon takaosan poikki Kokomossa, Indianassa.

Olin luultavasti 8-vuotias jos sitäkään, ja äiti vei meidät tutustumaan kirkkoon ensimmäistä kertaa. Kun hän vastasi, yritin kietoa mieleni ajatukseen, että Jumala asui tuossa rakennuksessa, juuri tuossa alttarin takana, ja olimme ihan NIIN lähellä Häntä. Ajattelin samalla myös sitä, että saatoin kävellä sinne ja puhaltaa kynttilän sammuksiin - ja mitä sen jälkeen tapahtuisi maailmankaikkeudelle? Iskettäisiinkö minut kuoliaaksi? En halunnut ajatella sitä.

Osa minusta halusi juosta ulos pysäyttämään ohi ajavia autoja ja kertomaan se suuren uutisen, että Jumala asui kirkkorakennuksessa JUURI TUOLLA! Osa minusta ihmetteli miksi, jos kerran tämä oli todellista, eivät toiset juosseet ulos pysäyttämään ohi ajavia autoja ja kertoneet tätä innostavaa uutista? Jossakin ei ollut järkeä, ajattelin tykönäni.

Pyhän Andreaxsen kirkko oli ensikosketukseni kristinuskoon ja seurakuntaelämään. Kävimme kirkossa, polvistuimme ennen penkkiin istumista osoittaaksemme kunnioitusta Jeesukselle tai jotain, ja asetuimme aloillemme. Minusta me järjestimme aina show'n mennessämme kirkkoon joka sunnuntai - 4 kahden vuoden välein syntynyttä lasta, niinpä näytimme täydellisiltä porrasaskelmilta - ja jokainen kääntyi katsomaan isää, joka johti joukkoa, sitten tuli äiti, sen jälkeen me 4 syntymäjärjestyksessä.

Vanhemmilla naisilla oli tapana hymyillä samalla kun minulla mahan pohjasta kouraisi. Joku taputti kerran minua päähän ja heitin silmäyksen, joka oli mielestäni sekoitus murisevaa koiraa ja osin 'Kyllä, tiedän meidän olevan söpöjä ja aiomme hyödyntää sitä maksimaalisesti kirkkokahveilla saadaksemme ylimääräisen munkkirinkilän.'

Asiat muuttuivat, mutta eivät muuttuneet

Isä jätti perheemme kun olin 11 ja ½ vuotta vanha, mutta äiti jatkoi meidän viemistämme kirkkoon joka viikko. Avioero oli se juttu, joka ajoi äidin etsimään Herraa, ja äiti löysi Hänet ja Pyhän Hengen kasteen. Pian hän ja hänen paras ystävänsä kirkossa vaativat pappiamme sallimaan kielilläpuhumisen ja (taivas varjeltoon) kitaran soiton jumalanpalveluksessa!

En tiedä mitä kaikkea sisäistä taistelua oli käynnissä. Tiedän liturgian muuttuneen vähän rennommaksi, jolloin sallittiin paikoitellen tauko liturgiassa niin, että seurakunnan jäsenet saattoivat sanoa ääneen rukousaiheensa. Se oli lapsesta pelottavaa, koska kuten missä tahansa perinteisessä seurakunnassa, me kaikki olimme penkeissä kasvot eteenpäin suunnattuina, joten ei koskaan voinut tietää, mistä päivän jokin kovaääninen puhe tulisi - takaa oikealta, edestä vasemmalta, oman penkkirivimme päästä (kuinka noloa olla samalla rivillä jonkun sellaisen kanssa, joka sanoi rukousaiheen ääneen!).

Tunsin olevani kuin pommisuojassa oleva lontoolainen Ison-Britannian ilmahyökkäyksen aikana tietämättä missä jokin pommi räjähtäisi. Jotkut ihmiset tuskin kuiskasivat ja toiset taas käytännöllisesti katsoen huusivat. Se oli hermostuttavaa. Ja liturgiassa käytetty kieli muuttui vanhanaikaisesta tavalliseen kieleen, joten se oli yhtäkkiä hyvin outoa ja kuitenkin tuttua.

Mutta kaikki muu pysyi samana - me menimme sisään porrasaskelmajärjestyksessä - paitsi että isä puuttui, mikä sai minut tuntemaan siltä, että pistin silmään. Sitten oli alkuprosessio, sen jälkeen katsoimme edessä seinällä olevalle taululle, johon oli kirjoitettu veisattavien virsien numerot laulujärjestyksessä, (nuoremmat lapset lähtivät alkuylistyksen jälkeen pyhäkouluun), mitä seurasi 20 minuutin saarna, jossa oli aina täsmälleen yksi vitsi, sitten ehtoollisen ympärillä oleva seremonia, minkä jälkeen tuli ehtoollinen pitkissä jonoissa penkkirivin toisensa perään mennessä kirkon etuosaan, sen jälkeen oli loppuprosessio, minkä jälkeen menttiin alakertaan munkkirinkilöiden luo 'kirkkokahvihetkeä' varten. Sunnuntai toisensa jälkeen tämä järjestys ei koskaan vaihdellut.

Kykykilpailu

Jo tuolloin minulla oli halu ottaa selvää Jumalasta ja isä Cooper oli oikein hyvä rippikoulutunneilla sävähdyttäen meidän 12-vuotiaita mieliämme käsittämättömällä. Muistan kokonaisen oppitunnin käytetyn siihen kysymykseen vastaamiseen, mistä aivan ensimmäinen atomi tuli. Saattoiko se olla olemassa sattumalta vai oliko se luotu?

Muistan toisen asian konfirmaatiosta. Kun tuli se sunnuntai, jolloin meidän rippikoululuokkamme konfirmoitiin, yksi tytöistä luokalla, joka oli myös ystäviäni, Margaret, oli tuonut naapurinsa ja parhaan ystävänsä katsomaan kun meidät konfirmoitiin.

Kompastelin portaissa ja sanoissani tavatessani tämän tytön tuona päivänä. Tyttö muisteli myöhemmin, että olin pullea, kömpelö punatukkainen kaveri, jolla oli ulkonevat etuhampaat ja joka oli pukeutunut rumaan vihreään villakangaspukuun eikä hän IKIPÄIVÄNÄ soisi minulle muuta huomiota kuin tervehtisi ohimennen. Minusta hän oli kauneinta mitä olin koskaan nähnyt, ja erityisesti pidin hänen suorasukaisesta avoimuudestaan ja ärhäkästä veitikkamaisuudestaan. Vähänpä hän tiesi, että 3 ja ½ vuoden sisällä hän 'seurustelisi vakavasti' tuon pulskan punatukkaisen kaverin kanssa, joka oli nyt venynyt 6 jalan 6 tuuman (n. 2 m) pituuteen, oli oikaisuttanut hampaansa, tukan väri vaihtunut vaaleaksi ja seitsemän vuoden sisällä poika olisi pyytänyt häntä naimisiin kanssaan.

Isä

Teinivuosinani etsin isää, vaikka tuon kaipauksen täytyi vielä muotoutua ja tulla täysin määritellyksi mielessäni. Etsin, mutten tiennyt, mitä etsin. Niinpä minusta tuli alttaripoika ja akolyytti (eräänlainen maallikkoavustaja papille). Meitä taisi olla kaksi palvelemissa joka sunnuntai marssimassa alku- ja loppuprosessioissa isä Cooperin kanssa ja ehtoollisavustajina ja soittamassa kelloa oikealla hetkellä.

Oikea hetki soittaa kelloa oli silloin, kun isä Cooper valmisti ehtoollista ja polvistui lyöden rintaansa kolmesti sanoen 'Herra, en ole arvollinen', 'Herra, en ole arvollinen', 'Herra, en ole arvollinen' ja sitten alttaripojan oli määrä lyödä gongia jokaisen en ole arvollinen -lausuman jälkeen - ei liian lujaa, että joku seurakunnassa pissaisi pöksyihinsä, mutta ei niin hiljaakaan ettei rouva Kukavain kuulisi, mitä tapahtuu. Oli vaikea osua juuri oikeaan kohtaan.

Ongelmana oli, että me kaikki olimme polvistuneina tuossa hetkessä ja meidän oli määrä katsoa eteen - ja alaspäin, enkä koskaan osannut ennakoida tuon 'en ole arvollinen' iskun ajoitusta papin rintaan. Eri kertoina seurakunta kuuli 'Herra, en KUMAUS... tauko jotta kaiku vaimenisi... ole arvollinen', ja toisina kertoina äänimerkkiä ei isketty ollenkaan, koska mieleni harhaili munkkirinkilöihin tai siihen kuinka kuuma oli tai sen sellaiseen.

En sopinut joukkoon, en silloinkaan

Tuo oli ensimmäinen kerta, jolloin tajusin, etten sopinut kirkolliseen elämään. Riippumatta siitä, kuinka tutuksi messun kulku tuli, en tuntenut yhteyttä siihen miltään osin. Jumala - ajattelin, että Hänestä kannattaisi ottaa selvää - mutta mikään muu ei näyttänyt siitä sopivan minulle enkä minä siihen. Mikään kirkossa tekemäni ei vienyt minut lähemmäksi Häntä, mutta en tiennyt silloin muusta.

Suuri muutos elämässäni tuli 1974 kun tyttö saksantunniltani, Janny, joka oli roomalaiskatolinen uskova, kertoi minulle Herrasta kieliharjoitusten välissä. Olin ivannut äitini uskoa, mutta Janny oli erilainen - hän kertoi minulle tilanteista, joita hän ja hänen poikaystävänsä (hänen tuleva aviomiehensä) kohtasivat, kuinka he rukoilivat ja kuinka Herra vastasi noihin rukouksiin. Hän ei saarnannut minulle, kuten äitini teki, hän vain avasi sydämensä ja puhui vaeltamisesta teini-iän elämän halki uskossa.

Kun olin mielessäni jäljittänyt seitsemän perättäistä rukousvastausta, päätin, että se oli riittävä todistus siitä, että Jeesus ja Isä Jumala erityisesti saattoivat olla persoonallisia. Menin kotiin ja kävin päättelyketjun läpi - jos Jeesuksella on viimeinen sana elämässäni, niin sitten jos eläisin Hänelle, riippumatta siitä mitä muut ihmiset ajattelisivat minusta ja uskostani tai miten he vihaisivat minua tai puhuisivat minusta pahaa, jos Hänellä olisi viimeinen sana, olisi vain järkevää palvella Häntä nyt. Tuolla perusteella minä 'pyysin Hänet sydämeeni' - kerroin Hänelle uskovani Hänen olevan Jumala ja Hänen saavan elämäni, jos Hän sen halusi. (Vaikka vilpittömästi epäilin, että Hän tarttuisi tarjoukseeni). Sen jälkeen aloin puhua Isälle.

Rukouskokoukset

Jannyn poikaystävä oli johdattanut hänet Herran luo, Janny johdatti minut, sen jälkeen minä johdatin tyttöystäväni - sen nähtytön, jonka näin konfirmaatiossa 3 ja ½ vuotta aiemmin - Herran luo. He alkoivat opetuslapseuttaa Barbina ja minua, vaikken tiennyt, että se oli sitä mitä he tekivät. He vain olivat ystäviämme vieden meidät lauantai-illan rukouskokoukseen maataloon ja puhuen Herrasta Pizza Hutissa jälkeinpäin... ja noilla saksantunneilla. He jopa veivät meidät ajelulle eräänä päivänä maaseudulle, missä löysimme paikan jonkun nurmikolla, istuimme ringissä pitäen toisiamme kädestä ja rukoilimme, että Barb ja minä voisimme saada Pyhän Hengen kasteen. Ja me saimme.

Tuo lauantai-illan 'rukouskokous' joksi me sitä tuolloin kutsuimme, oli viikoittainen Hengen täyttämien uskoviensa kodissa kokoontuminen osanottajien tullessa kaikentyypisistä taustoista, mutta täynnä rakkautta ja iloa ja puhtautta Herralle. Ylistyksessä käytettiin 1970-luvun instrumenttia autoharp'ia (sitraa muistuttava kielisoitin), jonka täytyy olla vaadittu

instrumentti jossakin karismaattisen uudistuksen säännöstössä tai vastaavassa, koska autoharp-instrumenttia käytetään AINA tuolloin kokouksissa.

Meillä oli tapana ylistää kunnes emme kyenneet enää ylistämään. Tutkimme Raamattua, jollakulla oli opetus, oli rukousta jokaiselle joka halusi, ja jos koko ilta käytettiin ylistykseen tai ehkä rukoiluun jonkun puolesta tai jonkun paikalla olevan puolesta, olkoon niin, se täytyy olla sitä mitä Herra haluaa, joten ihmisen suunnitelmat pois, annetaan Jumalan olla Jumala.

Juuri siellä näin ensimmäisen ihmeeni. Noiden kokousten isäntäparilla oli farmikoira, saksanpaimenkoira, jota oli hevonen tai lehmä potkaissut niin, että yksi hammas roikkui kiinni pelkästään yhdestä kudossäikeestä ja sen suu oli turvoksissa ja toiset hampaat väärillä paikoilla potkun voimasta.

Otettuumme kätemme pois koiran kuonolta muutamia minuuttia aiemmin niin vahingoittuneena ollut suu ja hammas oli nyt täysin normaali, ja roikkunut hammas oli nyt lujasti paikoillaan - ja koira juoksi tiehensä leikkimaan täysin parantuneena!

Pilalla olemisen alku

Muistan menneeni takaisin Pyhän Andreaksen episkopaaliseen kirkkoon Pyhän Hengen kasteen jälkeen ja joidenkin noiden lauantai-illan rukouskokousten jälkeen ja lukeneeni liturgiaa järkytyksellä ja yllätyksellä - "Hei, tämä juttu on raamatullista!", sanoin itselleni. Nikean uskontunnustus ja apostolinen uskontunnustus olivat oikein! En ollut koskaan nähnyt sitä aiemmin. Olin ällistynyt siitä, että episkopaaleilla oli niin paljon ydinuskomuksesta oikein.

Ja sitten jumalanpalveluksen loppuosa jatkui... ja tuo epämukava tunne, jonka saat kun et sovi joukkoon ja luulet jokaisen näkevän tai tuntevan sen sinusta, tuli jyristen takaisin. Halusin takaisin meidän lauantai-illan rukouskokouksiimme! Halusin kertoa ihmisille siellä, etteivät he tarvitse kaikkia noita ulkoisia merkkejä. He eivät tarvitse alboja, suitsuketta, kolmea kellon kilahdusta, lasimaalauksia!

Olin matkalla pilalla olemiseen... mutta minulla oli vielä 25 vuotta lisää kuljettavana ennen kuin täysin tajusin sen. Enemmän ensi viikolla siitä, mikä pilasi minut. Siunauksin,

John Fenn

Muista lähettää sähköposti minulle osoitteeseen cwowi@aol.com

10/26/13

I've been ruined #2

Minut on pilattu osa 2

Hei kaikki,

Varttuessani meillä oli kotona trooppisia kaloja täynnä oleva akvaario. Äitini tiesi, mitä lajia kukin niistä oli ja muistan katsoneeni hakuteoksista, mistä ne alun perin olivat tulleet - niiden alkuperät kuulostivat eksoottisilta ja mietin uteliaana niiden kotivesistöjä.

Toisena ajankohtana meillä oli 'meriapinoita' (jonkinlaisia risteytettyjä äyriäisiä, joilla häntä, suom. huom.) - 1960-luvun ja 1970-luvun alun tuote, joka oli jonkin aikaa hyvin suosittu.

Luulen meriapinoiden olleen suolalehtijalkaisia, jotka kuoriutuvat heti, kun ne sijoitetaan veteen. Niitä 'meriapinoina' markkinoinut ihminen on varmasti kasannut omaisuuden, koska lähes jokainen talo, jossa oli lapsia, hankki niitä jossain vaiheessa. Myöhemmin äidillä oli merivesiakvaario ja useita merihevosia ja muita mereneläviä.

Ja sitten...

Ensimmäinen kokemukseni snorklauksesta oli sorakuopalla, josta oli tehty julkinen uimapaikka nimeltä France Park. Kaikki kutsuivat France Parkia nimellä 'Kallio', koska suurena haasteena oli kiivetä raja-aidan yli ja hypätä kalliolta, joka ulottui muutamasta jalasta lähes sataan. Snorklatessani siellä näin ensimmäistä kertaa kaloja niiden luonnollisessa ympäristössä ja minua hämmästytti ja olin pahoillani niiden kalojen puolesta, jotka olivat pienessä akvaariossamme kotona.

Sitten menin snorklaamaan Florida Keysille koralliriutoille ollessani noin 17 ja näin noiden akvaariokalojen serkkuja luonnonvaraisina. VAU! Värit ja niiden käyttäytyminen toistensa kanssa luonnollisessa ympäristössä vaikutti minuun valtavasti - noiden kalojen elämä verrattuna akvaariomme kaloihin oli hyvin erilaista, vaikka kummatkin uivat vedessä, löysivät ruokaa ja jatkoivat elämää. Vuosien kuluessa olen jälleen käynyt snorklaamassa Keysillä, Yhdysvaltain Neitsytsaarilla ja Havaijilla ja joka kerta palaan hämmästellen Herran mielikuvitusta ja luovuutta - ja kokien surun häivähdyksen kaikkien akvaariokalojen puolesta kaikkialla.

Kirkkoakvaario

Viime viikolla kerroin hengellisestä kasvatuksestani episkopaalisessa kirkossa sunnuntaiamuisin sekä mukanaolostani lauantai-iltojen rukouskokouksissa, johon osallistui muita yhtäkkiä Hengellä täytyneitä episkopaaleja, katolilaisia, baptisteja ja metodisteja 1970-luvun 'karismaattisen uudistuksen' aikoina.

Minulle episkopaalinen kirkko oli pieni akvaarioallas kotona ja lauantai-illan rukouskokous oli kuin avomeri. Ihmettelin, eivätkö sisällä vankeina olevat kalat ihmetelleet, millainen elämä voisi olla maailmassa, kun ei tarvita kaikkia noita elämää tukevia varusteita. Entä jos ne voisivat uida paikassa, jossa ei tarvittaisi mitään vesipumppua tai suodatinta? Entä jos ne eivät tarvitsisi porepuhallinta ilman saamiseksi veteen? Entä jos ne eivät tarvitsisi Jättiläisen kättä pudottamaan ravintohiutaleita niille joka aamu? Entä jos ei olisi mitään liturgiaa, ei mitään aikataulua, ei mitään alttaria eikä edes rakennusta nimeltä 'kirkko'?

Rakastavat Jumalaa, mutta...

Jotkut, kuten äitini, rakastivat episkopaalisen kirkon historiaa, rituaalia ja ennalta arvattavuutta. Rutiini tarkoitti turvallista, eikä äiti voinut edes kuvitella tuon 'akvaarion' ulkopuolelle menemistä. Hän rakasti Herraa, mutta pysyi tupakoivana, alkoholia juovana, kielillä puhuvana episkopaalinen loppuelämänsä. Perin hänen Raamattunsa hänen kuoltuaan ja havaitsin hänen kirjoittaneen Raamattujensa marginaaleihin aivan kuten minäkin - ja hänen muistiinpanonsa olivat syvällisiä ajatuksia ja syvää ilmentystä - suureksi yllätyksekseni. Mutta hän rakasti tuota kala-akvaariota nimeltä Pyhän Andreksen episkopaalinen kirkko. Hyvä juttu hänelle ja jokaiselle, joka kokee Herran kutsuneen hänet perinteiseen seurakuntaan kuten äitini. En löydä moitteen sijaa.

Hänen perinteinen seurakuntansa vahvisti häntä noilla tavoilla. Avioeron jälkeen hän tarvitsi jokaisen sunnuntain rutiinia, vakautta, historiaa ja tunnetta, että hän oli osa jotakin vanhaa, missä jokainen rituaali oli jonkin syvemmän hengellisen totuuden heijastus. Mutta uiminen

hengellisessä aavassa meressä vahvistaa ihmistä eri tavalla. El rituaalissa ja rutiinissa, kuoroissa ja musiikissa, vaan vapaudessa mennä sinne minne Jumala haluaa mennä jokaisessa kokouksessa, osallistumisessa, olemaan yhteydessä ihmisiin. Ja niin mitä minuun tulee, jatkoin edelleen noiden kalojen ajattelemista...

Entä jos ne voisivat uida vapaina koralliriuttojen keskellä? Kyllä, minut oli pilattu, en ollut nähnyt vain sitä, millaista oli hengellisen akvaarion ulkopuolella, olin uinut avomeressä!

Kaikki se, mitä olen tähän mennessä sanonut, on tullut vuosien mietiskelyn ja elämän kokemuksen jälkeen. Tuohon aikaan pidin ajatukset omana tietonani kunnioituksesta äitiäni kohtaan, mutta ajatukseni olivat hämmästyttävän lähellä erään Yhdysvalloissa suositun komediasarjan *The Big Bang Theory* (Alkuräjähdysteoria) henkilön ajatuksia. Henkilöhahmo nimeltä Amy sanoo ystävälleen Sheldonille: "En vastusta jumaluuden käsitettä, mutta minua hämmentää käsitys sellaisesta jumaluudesta, joka kirjaa paikallaolijat." Mihin Sheldon vastaa: "Sitten saatat haluta vältellä itäistä Teksasia". LOL

Ihan vain suoraa puhetta

Minulla oli samanlaisia ajatuksia, jotka tiivistyivät muotoon 'Tarvitseeko Jeesus todellakin kaikkia noita kirkollisia merkkejä jotta kykenemme palvomaan Häntä ja seurustelemaan Hänen kanssaan?' Mutta en lausunut niitä. Päätin kyllä lujasti, etten tempautuisi ihmistekoiisiin juttuihin, vaikka yhteen aikaan niiden tarkoituksena oli johdattaa ihmiset Jumalan luo, niistä oli tullut minulle esteitä ja jopa pystytettyjä muureja, jotka estivät minua tuntemasta Häntä millään muulla tavalla kuin pappi, pastori tai opettaja halusi minun tuntevan Hänet.

Mutta me hyväksymme sen maailman todellisuuden, joka meille esitetään. Saatamme ihmetellä, keksikö Jumala rakennuksen ja järjestyksen ja hypetyksen keinona, joka salli meidän lähestyä Häntä tai ei, mutta panttaamme noita ajatuksia vuosien ajan. Hyväksymme asioiden olevan näin, ihmettelemme lyhyesti kokiessamme syvintä kaipausta 'Entä jos?', ja sitten palaamme samaan rutiiniin, tullen ajan myötä yhä levottomammiksi.

Kuten sanoin, en koskaan sopeutunut mukaan - nuo ovat 'kapinallisia' ajatuksia

Vuonna 1978 menin töihin Jim ja Tammy Bakkerin PTL Clubiin (TV-palvelutyö), joka toimi Charlotten alueella Pohjois-Carolinassa. Olin rakenteilla olevan Heritage USA-teemapuiston puistonvartijana. Puistonvartija kuulostaa niin viralliselta. Mutta nopeasti kasvavassa palvelutyössä, jolla oli painetta avata Heritage USA kesällä 1978, se merkitsi sitä, että tein maisemointia, näytin pikkuruisille vanhoille rouville, missä bajamajat olivat ja esiinnyin isäntänä ja oppaana.

Oli Barbin ja minun ensimmäinen avioliittovuosi, ja työskentely siellä oli hyvä kokemus, mutta jälleen emme sopeutuneet joukkoon. Samalla kun TV-ohjelmat pyörivät klassisen etelävaltioille tyypillisen gospel-laulujen ja yleisöä innostavien vieraiden ympärillä ja Jeesusta kirkastettiin, kyse oli myös suuresta bisneksestä.

Ihmettelin : 'Jos otetaan pois TV-kamerat, valot, ohjelmassa esiintyvien 'tähtien' ihannointi, voidaanko Jeesus nähdä kaikessa tässä?' Ensimmäinen avioliittovuotemme PTL Clubissa oli rankka taloudellisesti, rikas hengellisesti, ja rikas kuten nuorella avioparilla ensimmäisenä yhteisenä vuotena. Me opimme, me keräsimme, me havainnoimme ja teimme mielessämme muistiinpanoja palvelutehtävästä ja elämästä tuona aikana. Opimme, kuinka ei tehdä palvelutyötä, mutta pidimme kiinni siitä, mikä oli hyvää.

Rhema

Sitten vuoden 1978 elokuussa, oltuani vain neljä kuukautta työssä PTL Clubissa, Isä kertoi minulle Hänen haluavan minun menevän Rhemaan seuraavana vuonna. Olin tuskin kuullut Rhemasta, en tiennyt siitä mitään muuta kuin että se oli raamattukoulu Tulsassa, joten nousin rukouksesta ja soitin äidilleni.

Hän sattui juuri silloin olemaan lounaalla erään ystävän kanssa, joka kuultuaan uutiset, että Isä käski minua menemään Rhemaan vuoden sisällä, sanoi näin: "Maaliskuussa Herra kertoi minulle: 'Aion lähettää Johnin Rhemaan noin 1½ vuoden sisällä, ja haluan sinun maksavan hänen lukukausimaksunsa.'" Hän oli niin innoissaan siitä, että olin soittanut tarkalleen sillä hetkellä, kun äiti ja hän vain sattuiivat olemaan lounaalla. Olin ällistynyt hänen vastauksestaan. Hän sanoi: "Lähetä minulle hyväksymiskirje ja minä kirjoitan shekin." Lähetin sen ja hän lähetti shekin, joten kesällä 1979 me ajoimme Pohjois-Carolinasta Tulaan tietämättä, mikä meitä odotti.

Rhema oli kokonaan uusi maailma ja hyvin innostava vuonna 1979. Opin Jumalan Sanan tinkimättömyyden - tämä tapahtui ennen kuin Kenneth Haginin opetuslapset väänivät Sanaa oman ahneutensa ja himojensa mukaiseksi. Sitä ei ollut vielä vääristetty muotoon 'nimeä se, vaadi se' tai 'menestysevankeliumiksi' - opin Jumalan Sanan olevan lopullinen auktoriteetti ja Sana ja Henki ovat aina yksimieliset. Opin kaivautumaan Sanaan itse ja kuulemaan Hänen äänensä kun opiskelin ja pohdin Sanaa ja Isän teitä.

Mutta se oli sitä mitä kutsuisin 'ammattimaiseksi' kristillisyydeksi, Tulsassa, Raamattuyöhykkeen yläosassa keskellä. Olin toisessa akvaariossa. Pohdin, mitä oli tapahtunut noille lauantai-illan rukoukokouksille ja niissä käyville ihmisille. Pohdin missä olivat ystäväni noista mahtavista torstai-illan teinien rukous- ja ylistyskokouksista, joissa kävimme, tai sunnuntai-illan kokouksista, jolloin me teinit usein vuorottelimme koteja kokoontumisissamme ja koimme sellaisia Hengen liikehtimisiä?

Hyppäsimmekö vain yhdestä akvaariosta, jossa oli tiettyntyyppisiä kaloja, toiseen akvaarioon, jossa oli toisentyypisiä kaloja? Mutta töissä ja uuden vauvan kanssa ja koulussa vuosi kului nopeasti ja pian oli aika muuttaa sinne minne Isä kertoi Barbille ja minulle collegessa ollessamme meidän menevän: Boulderiin, Coloradoon. Tuo tapahtui vuoden 1980 toukokuussa.

Hyppään vähän edelle

En aio viedä sinua tässä sarjassa muistoihini, mutta aion kylläkin saada sinut ajattelemaan sitä, mitä todella kaipaa ja miksi. Ymmärräthän, vuosisatojen ajan juutalaiset olivat palvoneet Jerusalemissa temppelissä, ja siellä juuri oli Jumalan läsnäolo.

Juttu alkoi oikeastaan 2. Moos. 19:ssä kun Herra tuli alas vuorelta ja antoi Sanansa Moosekselle. Hän meni vuorelta erämaan ilmestysmajaan, jonka Hän oli opettanut Moosesta tekemään. Noin 400 vuotta myöhemmin Daavid tunsivat Hänet 'Jumalana, joka asuu kerubien välissä' Liitonarkun yllä. Salomon rakensi ensimmäisen temppelin, ja vaikka se tuhoutui ja sitten se vuosien kuluessa rakennettiin osin tai täysin uudelleen, temppeli oli se paikka, missä Jumalan läsnäolo oli vuosisatojen ajan. Se oli heidän akvaarionsa. Se oli ainoa, minkä he tunsivat.

Mutta sitten tuli jotakin, mitä ei ollut koskaan nähty aiemmin. Helluntaina Jumala siirtyi ulos temppelistä ja siirtyi ihmiselentoihin. Hän oli rajoittanut Itseään enemmän tai vähemmän

Temppeliakvaarioon vuosisatojen ajan, mutta Hänen todellinen tavoitteensa oli siirtyä ulos tuosta akvaariosta ja siirtyä ihmiskunnan avomereen. Hänen tavoitteensa oli siirtyä eläviin temppeleihin, jotka ovat levittäytyneitä kaikkialle maapallolle ja siten täyttäen maan Hänen kirkkaudellaan, Sanallaan ja teillään.

Sen tähden jokaisen kristityn sisällä on jotakin, joka kapinoi hieman akvaariossa ja ihmettelee 'Onko olemassa enemmän?' Me kysymme tätä, koska Jumala siirtyi ulos temppeleistä (akvaariosta) 2000 vuotta sitten ja siirtyi ihmiskuntaan. Me olemme valtamereen kuuluvia kaloja, joita ei ole suunniteltu akvaariota varten. Ja tästä jatkan ensi viikolla.

Siunauksin,
John Fenn

Muista käyttää osoitetta cwowi@aol.com kirjoittaessasi minulle henkilökohtaista sähköpostia

11/2/13

I've been ruined #3

Minut on pilattu osa 3

Hei kaikki,

Herra on ollut suosiollinen Barbille ja minulla ajoittamalla elämämme niin, että olemme vain sipaisseet tai olleet vähäisesti mukana lukuisissa palvelutehtävissä juuri ennen kuin ne ovat ajautuneet epätasapainoon tai romahtaneet täysin. Pysyäkseen käyttämässäni akvaarioanalogiassa, olemme uineet monissa akvaarioissa, mutta siirtyneet toisiin akvaarioihin juuri ennen kuin vesi alkoi haista.

Vieden parhaan pois

Olimme PTL Clubissa Charlottessa ja sitten lähdimme sieltä muutamaa vuotta ennen kuin taloudelliset ja moraaliset epäonnistumiset aiheuttivat sen romahduksen. Olimme Rhemassa ja poistuimme sieltä muutama vuotta ennen kuin toiset saivat aikaan sen, että siitä tuli nimeä-se-vaadi-se ja menestysevankeliumin paikka. Työskentelin ja lähdin pois Global Harvestista ja New Life Churchista ennen kuin tapahtui erilaisia opillisiä virheitä ja moraalisia epäonnistumisia.

Kaiken tämän kokemuksen laitan nettisivustollemme, ja jotkut uskovat lukiessaan kokemuksestani palvelutehtävässä leimaavat minut automaattisesti tai olettavat tietävänsä, mistä minun kohdallani on kysymys tai kieltäytyvät lukemasta tai kuuntelemasta minua näiden ennakkooajatusten vuoksi. Joskus minua haluttaisi kysyä heiltä, pitäisivätkö he siitä, että arvioisin heitä sen työpaikan perusteella, mikä heillä oli vuonna 1980, mutta tajuan heidän olevan haavoitettuja ja epäkypsiä ja vain asettavan jonkun toisen synnit minun jalkojeni juureen.

Mutta fakta on, että Barb ja minä juurruimme uskoon kodeissa kokoontuneissa 'rukoukokouksissa' ollessamme teini-ikäisiä, ja riippumatta siitä, mihin uskon 'akvaarioon' seuraavaksi päädyimme, kaipasimme aina niitä avomerikokemuksia Hengessä uimisesta, joita

nuo kotikokoukset tarjosivat. Tiesimme, ettemme sopineet mihinkään kokemaamme 'uskonakvaarioon', me vain emme olleet tajunneet miksi - vielä.

Muovista vai todellista?

Jos olet avomeressä uimaan tottunut kala, kuinka kuvaat noita ihmeitä sellaiselle kalalle, joka on tuntenut vain akvaarion?

Kuinka kuvaillet aitoa koralliriuttaa kalalle, joka on tuntenut vain muovisen koralliriutan? Valtameressä liikkuva kala on nähnyt eläimiä, joita akvaario ei ole koskaan nähnyt, kuten esimerkiksi mustekalan. Kuinka kuvaat kahdeksanlonkeroisen luuttoman eläimen, joka suihkuttaa mustaa mustetta pelästyneenä, sellaiselle kalalle, joka ei ole koskaan sellaista nähnyt?

Käyttäisit sanoja, jotka ovat sille tuttuja: kahdeksan, käsivarret, musta, muste - mutta nuo tutut sanat kuvaavat jotakin sellaista, mitä se ei ole koskaan nähnyt tai kokenut, joten sen mielessä muovautuva kuva on hyvin erilainen kuin se eläin, jota yrität kuvata. Mieli yrittää tavoittaa sanat, muttei kykene siihen, sillä tuon kalan elämäkokemuksessa ei ole mitään sellaista, johon se voisi sitä verrata.

Sitähän minä juuri sanon

Kun päädyimme jälleen yhteen akvaarioon ja puhuimme johtajille Hengen vapauksien 'avomerestä', jota olimme teini-ikäisinä kokeneet ja jota kaipasimme heidän akvaariossaan - he eivät ymmärtäneet meitä.

Yritimme kuvata etsimäämme käyttäen tuttuja sanoja ja ilmauksia - annetaan Jumalan päättää agendasta, palvotaan niin kauan kuin haluamme, tilivelvollisuuden toteutumista ihmissuhteiden vahvuuksien kautta, johto antaa pois johtajuuttaan ihmisten voimaannuttamiseksi - mutta he katsoivat meitä kuin olisimme toiselta planeetalta. Olimme umpikujassa, koska käytimme samoja sanoja, mutta minä kuvasin valtameraa ja he kuvasivat akvaariotaan.

Siis tuosta valtamerestä...

Jokainen, jolle puhuin, tunsivat vain temppelein ja temppeleterminologian ja oli kuullut pelottavia asioita valtamerestä. Sellaisia juttuja kuten kultti ja vaara ja epätasapainossa oleminen ja tilivelvollisuus valtavalla kysymysmerkillä.

He puhuivat ihmisistä, jotka uivat kotiseurakunnan avomeressä varhaisina aikoina vainon takia, antaen itselleen yhdellä ainoalla yleisluonteisella lausumalla tekosyyn jättää huomiotta se fakta, että Uuden testamentin kirjoittivat kotiseurakuntatoimintaa harjoittavat apostolit kotiseurakunnissa oleville opetuslapsille, ja että sen Sanan, jonka he väittävät olevan lopullinen auktoriteetti heidän elämässään, he ovat ymmärtäneet täysin irti asiayhteydestään koko sen elämänsä ajan, jonka ovat olleet uudestisyntyneitä!

Neliskulmainen tappi, pyöreä reikä

Niinpä kautta vuosien olen aina tuntenut olevani irrallinen. Olin voimakkaan tietoinen Kristuksesta minussa, niinpä en voinut huutaa ja kirkua tuodakseni Hänet alas tai saadakseni Hänen huomionsa tuon porukan kanssa. Tiesin, että Jeesuksen veri vuodatettiin kerran lunastukseksi monista ja se oli ainoa sitä koskeva käyttö, mistä Raamattu puhuu, joten en kyennyt olemaan samaa mieltä niiden kanssa, jotka vetävät veriviivan hiekkään. Jeesus sanoi, että tulee yksinkertaisesti käskeä riivaajia lähtemään Hänen nimessään, minkä olen tehnyt

monta kertaa ja nähnyt sen toimivan, joten en kyennyt identifioitumaan porukkaan, joka kävi läpi vapauttamisen kaavoja.

Tiedän Kristuksen olevan minussa, joten minun ei tarvitse rukoilla avointa taivasta, niinpä en kyennyt samaistumaan tuohon porukkaan. Näin Apostolien teoista, että kaupunkeja muutettiin voittamalla ihmisiä Herralle kotikokouksista käsin, ei yrittämällä manata demonisia henkiä, joten en kyennyt samaistumaan tuohon porukkaan.

Saatoin lukea Raamatusta, että korkein ja paras ilmestys oli se, että ihminen oppi kuinka kuulla Hänen äänensä ja olin halukas maksamaan hinnan Hänen kanssaan vaeltamisesta, joten en kyennyt identifioitumaan ihmisiin, jotka etsivät oikotietä hankkimalla profetian joltakulta - lääkkeeksi kaikkiin elämän ongelmiin sen sijaan, että maksaisivat itse hinnan Hänen etsimisestään koko sydäimestään kunnes saivat vastauksensa suoraan Häneltä.

Luin, ettei minun tullut rakastaa tätä maailmaa eikä siinä olevia asioita, joten en voinut samaistua ihmisiin, jotka uskoivat Jumalaan vain saadakseen lisää tavaroita. Luin, kuinka apostolit eivät manipuloineet ihmisiä saadakseen heidän rahansa, eivätkä he eläneet niiden ihmisten yläpuolella, joita palvelivat, joten en voinut samaistua niihin, jotka ajattelivat Jumalan hyväksymisleiman merkitsevän kuninkaallisten tavoin elämistä.

Niinpä olen ollut avomerestä tuleva kala, joka on ollut sijoitettuna akvaarioihin koko elämänsä ajan. Ei ihmeikään, etten koskaan sopinut mukaan.

Yrittämässä jälleen kerran kuvata mustekalaa

Niinpä tapahtui, että sanoin eräälle raamattukoulun johtajalle, ettei hänen pitäisi opettaa opiskelijoitaan huutamaan ja kiljumaan Jumalalle täyttä kurkkua jokaisessa kappelijumalanpalveluksessa. Sen sijaan hänen pitäisi opettaa heitä keskittymään Kristukseen, joka jo asuu heissä ja opettamaan heitä kuulemaan Häntä ja vaeltamaan Hänen kanssaan - mutta hän luuli minun puhuvan toisesta akvaariosta eikä sen vuoksi kyennyt ymmärtämään minua.

Käytin sellaisia sanoja kuten 'Kristus meissä' ja Room. 5:1-5:stä, että meillä on rauha Jumalan kanssa, niin että meidän ei tarvitse kiljua ja huutaa saadaksemme Hänen huomionsa osaksemme, ja samalla kun hän oli samaa mieltä asiasta, hänellä ei ollut aavistustakaan, miltä Isämme ja Herramme kanssa vaeltaminen tuolla tavoin näytti. Hänellä ei ollut mitään millä olisi voinut verrata sanojani johonkin elämässään, koska hän oli aina ollut kaavapohjainen kristitty. Hänen tyyliinsä toi kouluun opiskelijoita, mikä merkitsi rahaa, mikä merkitsi suurempaa ja vaikutusvaltaisempaa palvelutyötä, ja oli muodin mukaista huutaa ja kiljua saadakseen Jumalan huomion.

Pilattu

Ja niin asia on, kun joku kysyy mitä kotiseurakunta tekee 'viiden palvelutehtävän' suhteen ja kerron hänelle 'viiden palvelutehtävän' alkuperäisen asiayhteyden olevan kodin ja että se toimii ällistyttävän hyvin kotona - nöyrästi, päivästä toiseen vaelluksessa elämän halki Jumalan lahjat ilmentyvät. Hän ei ole nähnyt tuota akvaariota, sillä hänen akvaariossaan nuo viisi ovat kuninkaallisia, joita kuullaan harvoin auditoriossa ja heitä korotetaan melkein kuin rock-tähteä.

Kun hän kysyy tilivelvollisuudesta, niin minä kuvaan sitä, että kotiseurakunnassa se tapahtuu ihmissuhteiden vahvuuden välityksellä ja sitä, että Jeesuksen opetus on oppaamme: jos

tiedät, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan (tai sinulla häntä vastaan), mene veljesi luokseen ja tervehdytä tuo ihmissuhde. Akvaariossa olevat eivät osaa suhtautua asiaan, koska heidän akvaariossaan tilivelvollisuutta mitataan paikalla olemisella, antamisella ja vapaaehtoistehtävissä toimimisella.

Hän ei ole koskaan nähnyt sellaista akvaariota, jollaista kuvailen. Jos hän kaivaa vähän enemmän asiaa, hän havaitsee, ettei kysymyksessä lopultakaan ole mikään akvaario; se on avomeri, jota hän on kaivannut koko elämänsä, mutta johon hän on pelännyt astua loukatuksi ja petetyksi tulemisen ja ikuisen epäonnistumisen tai tuomion vuoksi.

Käytän samoja sanoja, jotka hän tuntee - Hengen lahjat, johdatus, ilmestys, opetus, keskustelu, yhteisö, laajennettu uskonperhe, tarkoituksellisuus ihmissuhteissa - mutta hän ei ole koskaan kuullut noita sanoja käytettävän tuolla tavoin aikaisemmin, joten hänellä ei ole aavistustakaan siitä, mistä minä puhun.

Kotiseurakunnasta voi lukea vain tiettyyn rajaan asti, voi kuulla avomerestä vain tiettyyn rajaan asti, mutta mieli ei kykene tavoittamaan asiaa. Se täytyy kokea ja SITTEN kaikissa palapelin paloissa on järkeä. Kyse ei ole niinkään siitä, mitä opetetaan, vaan siitä, mikä tarttuu.

Enemmän ensi viikolla... siunauksin,

John Fenn

Muista käyttää sähköpostiosoitetta cwowi@aol.com minulle kirjoittaessasi

11/9/13

I've been ruined #4

Minut on pilattu osa 4

Hei kaikki,

Nainen oli pyytänyt esirukousta koko päivän kestäneeseen päänsärkyyn. Meitä oli useita kokoontuneita erääseen kotiin aterialle, mutta päivällisen jälkeen ja juuri ennen kuin kaikki lähdimme kukin omalle tahollemme, hän pysäytti meidät ja anteeksipyydellen pyysi meitä rukoilemaan puolestaan. Olimme lähestulkoon hetkessä, jolloin tajusin, etten ollut osa mitään uskon 'akvaariota'.

Voimattomat opetuslapset

Viisi ihmistä ympäröi naisen välittömästi ja laski kätensä hänen päälleen samalla kun minä pysyttelin taustalla kuunnellen Herraa viisautta saadakseni ja nähdäkseni, mitä Hän halusi tehdä ja oliko parantaminen se suunta, johon mennä. Häneltä kyselemini kysymyksiin kuuluivat oliko kyse elimistön kuivumisesta ja/tai korkeasta ilmanalasta meidän ollessamme vuoristoisessa Colorado Springissä, Coloradossa ja nainen tuli paljon matalammalta ilmanalalta. Se tarkoittaisi sitä, ettei rukousta tarvittaisi, vettä ja unta sen sijaan. Johtuiko asia väsymyksestä tai stressistä, koska kyseessä oli vilkas viikonloppu ja kotona oli perheeseen liittyviä ongelmia. Niinpä odotin Hänen edessään kun toiset välittömästi ryhtyivät laajamittaiseen hengelliseen hyökkäykseen joka veti vertoja sille kun sotilaat ottivat haltuunsa Omaha-rannan Normandian maihinnousupäivänä.

Eräs nainen otti johdon ja rukoili 'katetaan kaikki asiat' tyyppisen rukouksen alkane vetoamalla Jeesuksen vereen ja vetäen 'veriviivan hiekkaan'. Sitten hän sanoi ryntäävänsä taivaan porteille ja sen jälkeen käski paholaista menemään Grand Canyonin pohjalle (säälillä alhaalla olevia retkeilijöitä ja vaeltajia), sitten pyysi Herraa olemaan laupias häntä kohtaan, sitten käski enkeleitä tulemaan ja palvelemaan häntä ja sanoi muitakin käskyjä ja vetoamuksia, jotka kuulostivat hyvin hengelliseltä suurella kiihkolla ja koukeroisella kielellä sanottuna.

Laupias taivas!

Sitten toiset rukoilivat pyytäen Isää parantamaan hänet, siunaamaan hänen perhettään ja tuomaan heidät Hänen luokseen, käskivät paholaisen pois hänen lapsistaan ja miehestään heidän liikeyrityksestään. Tämä on sitä mitä kutsuisin 'patarukoukseksi' - heitä kaikki pataan, toivo sen toimivan ja kaikki menevät kotiin hengelliset masut täynnä ja tuntien ikään kuin olisivat potkaisseet paholaista takamukselle.

Jossain kohdassa joku kysyi naiselta, miten hän voi ja vastentahtoisesti hän myönsi, että päätä särki yhä. Sanoin, anna kun lasken käteni yllesi, minkä tein sanoen tämän: "Käskän sinua parantumaan Jeesuksen nimessä. Kipu lähde." Ällistys paistoi naisen silmissä kun hän sanoi: "Se on poissa! Se on poissa! Ihan noin vain!"

Ei mitään akvaariota, jota voisın kutsua kodiksi

Tuo oli se hetki, jolloin tajusin, etten ollut mistään uskon akvaariosta, jossa nämä ihmiset uivat. Olin Jumalan Sanaan uskomisen ja sen tottelemisen avomerestä. Se ei ole ylimielisyyttä, se on diagnoosi. Vaikka he rakastivat Jumalaa, heidän uskonsa oli siinä, mitä heille populaarikulttuuri ja tuon kulttuurin korottamat opettajat olivat opettaneet, mikä ei ollut Sanaa. Jeesus oli hyvin selvä - käske parantumista - Jeesus ei koskaan rukoillut Isää parantamaan ketään (eivätkä apostolit), Hän käski ja meidän tulee tehdä sitä mitä Hän teki.

Ajattelin itseseni, voitko kuvitella Pietarin ja Johanneksen sanovan miehelle Apt. 3:ssa: "Hopeaa ja kultaa ei minulla ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan, Jeesuksen nimessä, Isän nimessä ole niin hyvä ja kosketa häntä, me vetoamme vereen, mene pois hänestä paholainen, enkelit minä käskän teitä tulemaan nyt ja palvelemaan tätä miestä, me murramme sukukirouksen tämän miehen yltä, oi kunpa joku voisi mennä kolmanteen taivaaseen, laupeuden pisaroita hänen ylleen oi Herra, nouse ja kävele." Voitko kuvitella tuota?

Tee siitä yksinkertaista

Myöhemmin kun Pietarilta kysyttiin, kuinka tuo mies parantui, Apt. 3:16:ssa Pietari vastasi yksinkertaisesti: "Uskon kautta Jeesuksen nimeen tämä mies seisoo edessäänne terveenä (kokonaisena)." Vastusta halua puhua enemmän - sano vain nimi ja jätä asia siihen ja katso kun Hän toimii. Muutoin paljastat monilla sanoillasi kuinka vähän uskot.

(Muuten, tämä jae tuhoaa sessionistien teologian, jotka uskovat parantumisen/ihmeiden olevan ohi. Sillä jos parantuminen olisi ollut vain tuota aikaa varten, niin olisi myös usko Jeesuksen nimeen ollut vain ensimmäistä vuosisataa varten.)

Mutta sinun täytyy tuntea Hänet, ja tuntea Isän tahto kutakin tilannetta varten ennen kuin sinulla voi olla tuollainen usko lausua tuo ihmeellinen nimi vain yhden kerran ja nähdä tuloksia. Modernit akvaariot osuvat eri puolille maalitaulua, mutteivät koskaan osu napakymppiin - opettaen niitä asioita, mitä tiedonhaluiset mielet haluavat tietää, mutteivät

opeta Jeesuksen nimen voimaa ja Hänen riittävän hyvin tuntemistaan, jotta heille voisi uskoa sen käyttöä asianmukaisesti.

Sivupolku: Lyhyt historiantunti

Erään Herran näyssä tekemän vierailun aikana kysyin Häneltä, kuinka Amerikassa oleva Kristuksen ruumis oli päätenyt tilaan, jossa se on, tempautunut mukaan kaavoihin ja vähäpätöisiin asioihin yksinkertaisen evankeliumin sijaan ja Hän sanoi tämän:

"Nostin teidän Uskon Sanaksi kutsuman liikkeen 1980-luvulla tuomaan Sanani integriteetin niille, jotka tulivat 1970-luvun karismaattisesta uudistuksesta. Mutta pian vihollinen alkoi hyödyntää monissa sydämissä olevaa himoa ja vääristeli Sanani keskittymään rahaan ja siten horjutti Sanani integriteetin tuntemuksen leviämistä ruumiissani. Mitä tänään näet, on seurausta perättäisistä sukupolvista, joilla ei koskaan ollut perustaa minun Sanassani, joten he tavoittelevat häiriötekijöitä ja toista evankeliumia ja toista henkeä. He luulevat olevansa viisaita ja kypsiä ja kärjessä, mutta ovat typeriä, koska ovat antautuneet näille asioille... mutta Minä olen käyttänyt näitä asioita paljastamaan heidän sydäntensä typeryyden, jotta voisin erottaa Itseäni varten aidot opetuslapset, jotka haluavat siirtyä kypsytyteen Minussa..."

Tunteet vai Sana?

Ollessani teini-ikäinen mustan kertoneeni Isälle, että minusta tuntui siltä, ettei Hän halunnut minun elämäniä koska isäni hylkäsi minut, en oikeastaan pitänyt itsestäni ja kamppailin hylkäämisen ja toivottomuuden tunteiden kanssa.

Mutta muistan lukeneeni efesolaiskirjettä, joka kertoi minulle, että minut oli sinetöity Pyhällä Hengellä silloin kun uskoin, että minua oli siunattu kaikilla hengellisillä siunauksilla, että olin istuutunut taivaallisiin Kristuksen kanssa ja että minun oli luotu Hänessä hyviä asioita varten. (1:3, 11; 2:6, 10)

Muistan sen päivän hyvin, olin seisomassa makuuhuoneessani jossa oli tuo vanha "Ressu ja Jaska Jokunen" - päiväpeitto vuoteellani, tuo sama päiväpeitto, joka minulla oli ollut 10-vuotiaasta saakka, mutta äiti oli liian köyhä ostaakseen minulle 17-vuotiaalle sopivamman peiton, ja sanoin puoliksi itselleni ja puoliksi Isälle: "Minun tunteeni kertovat minulle, etten ole pelastettu, sinä et halua minua eikä minulla ole mitään suunnitelmaa tai tarkoitusta elämässä, mutta minä uskon Sanaasi, että minut on sinetöity Pyhällä Hengellä, istutettu taivaallisiin sinun kanssasi Herra Jeesus ja luotu hyviä tekoja varten. Valitsen uskoa sinua Isä sen sijaan, että uskoisin sitä miltä minusta tuntuu."

Niinpä asia pelkistyy siihen, uskooko Jumalan Sanaa vai uskooko tunteita ja muistoja. Tuo hetki muutti elämäni - päätin uskoa Sanaa riippumatta siitä, miltä minusta tuntui tai mitä näin. Siitä hetkestä eteenpäin tajusin, että tunteeni ja emotioni voitaisiin tehdä sen alaisiksi, mitä Sana sanoi. Myönnän olleeni niin kiihkeä ja tietämätön todellisesta elämästä, että kerroin äidille, että kun uskomme meillä ei koskaan olisi mitään ongelmia. Luotuaan minuun melko epäuskoisen katseen hän sanoi yksinkertaisesti: "Sinä vain et ole elänyt riittävän kauan, poika. Odotapa kun sinun täytyy maksaa laskut."

Saan usein sähköposteja tai pikaviestejä tai puhun ihmisten kanssa, jotka ovat vakuuttuneet siitä, että ovat tehneet anteeksiantamattoman synnin. Anteeksiantamaton synti, se että torjuu Pyhän Hengen, on ytimeltään toimi, jossa torjutaan Jeesus Herrana. Jeesus kuoli toisten puolesta, ei Itsensä, niinpä ainoa synti, jota ei maksettu ristillä, on Hänen

torjumisensa. Ja koska Pyhä Henki on pelastuksen Välittäjä, Jeesuksen torjuminen merkitsee Pyhän Hengen pilkkaamista (torjumista, vastaan puhumista, palvelutehtävän torjumista).

Kun vien jotakuta uskovaa Sanan läpi näyttäen hänelle, ettei hän ole syyllistynyt anteeksiantamattomaan syntiin, melkein aina hän vastaa olevansa vakuuttunut, että Hän on jättänyt hänet, koska hän ei kykene tuntemaan Häntä enää. Nämä ovat ihmisiä, jotka uskovat Herraan, rakastavat Häntä, mutta ovat vakuuttuneita siitä, että Jumala on heille vihainen ja on hylännyt heidät, koska he tekivät jonkun sellaisen synnin kuten puhuivat jotakuta julistajaa vastaan tai pikaistuksissaan sanoivat Herralle, että jos tämä on sitä, mitä Hänen palvelemisensa merkitsee, he eivät halua Häntä tai saavat jonkin muun kiukunpuuskan, joka on tyypillistä vauvakristitylle. (Äläkä usko, että Herran tunteminen pidemmän aikaa merkitsee, ettei hän olisi vauva. Paavali viitasi siihen, että kristityt, jotka ovat epävakaita, jahtaavat outoja opetuksia tai ovat riidoissa, jakautuneina eri ryhmittymiin tai kateellisia, ovat uskossa vauvoja.)

Akvaariovapaa

Se ydintotuus, että uskon Jumalan Sanaa ennemmin kuin tunteitani, piti minut kaikkien sellaisten akvaarioiden ulkopuolella, jotka keskittyivät kaavoihin ja rituaaliin. En ollut reviiiritietoinen, niinpä en sopinut seurakuntasysteemiin - mutta Sana sanoi, ettei tule olla reviiiritietoinen. En ollut poliittinen enkä 'jees-mies', niinpä kerroin totuuden, vaikka loukkasin ihmisiä toisinaan, mutta se (totuus) oli sitä mitä Sana sanoi.

Sain puhelinoiton pomoltani, vanhemmalta pastorilta, maanantaina sen sunnuntain jälkeen, kun oli ollut amerikkalaisen jalkapallon loppuottelu. Hän uhkasi antaa minulle potkut, koska en ollut sunnuntai-illan jumalanpalveluksessa olettaen, että olin jäänyt kotiin katsomaan ottelua. Sain hänelle, että olin edustanut häntä kuutena iltana viimeisestä kahdeksasta illasta eri tilaisuuksissa ja vammaisen poikani tarvitsi minua ja vaimoni tarvitsi vahdinvaihtoa. Silti hän yhä uhkasi erottaa minut. Vastasin: "Teetpä niin tai et, se on sinun asiasi, mutta Sana käskee asettamaan perheeni etusijalle ja vaimoni ja poikani ovat prioriteettini, eikä se tule muuttumaan, sillä se mitä tein oli oikein." Säilytin työni, mutta riskeerasin sen, koska elin Sanaa todeksi.

Jos joku opetti jotakin eikä henkeni kokenut sitä oikeaksi, käännyin Sanan puoleen ja tarkistin Asian. Jos jokin emootio nousi Sanaa vastaan, muutin emootiota, työstin asian ja muutin ajatteluni, joka oli johtanut väärään emootioon, ojensin itsenäni; 'Tuo ei ole oikein, Sana sanoo näin...'

Opin, että jos hengessäni heräsi vastakaiku johonkin opetukseen, se johtui siitä, että Totuuden Henki sisälläni todisti hengelleni siitä. Mutta jos henkeni murehti tai se tunsu jonkin opetuksen olevan väärin, se johtui siitä, että Totuuden Henki sisälläni todisti siitä totuudesta, että tuo opetus oli väärää. Niinpä Hengen ja Sanan todistuksen kautta opin luottamaan tuohon sisälläni suurempana auktoriteettina kuin kaikkein kuuluisin opettaja, riippumatta siitä, kuinka korkealle häntä oli nostettu ihmisten arvostuksessa.

Ja tuo on ydinsyy siihen, etten sopinut kenenkään akvaarioon. Uskollisuuteni kohdistui Sanaan ja kirjoitettuun Sanaan, ei mihinkään systeemiin, ihmiseen tai kaavaan. Sitten Jeesus ilmestyi minulle vuoden 2001 helmikuussa sanoen tämän:

"Näe se mitä Minä näen. Ihmiset juoksentelevat edestakaisin tähän ja tuohon kokoukseen etsien suurta show'ta luullen SEN olevan ylikuonnollista. Samalla heiltä jää huomaamatta

yliluonnollinen työ heidän keskellään, jopa heidän sydämessään, sillä opetuslapseuttamisen prosessi ON ylliluonnollinen... niin kuin oli alussa, niin täytyy olla nytkin; Minä liikun ihmisuhteissa."

Löytäessäni itseni ilman akvaariota, jossa uida, aloin tutkia kuinka me harjoitamme seurakuntatoimintaa tänään ja kuinka Paavali sitä teki, ja sain selville, että näillä kahdella on vain vähän yhteistä.

Jos saatoin ajatukseni ja emootioni Sanalle ja Hengelle alamaiseksi päivittäisessä elämässä, olinko valmis muuttamaan ajatuksen siitä, mitä Sana sanoi kuinka seurakuntatoimintaa tuli harjoittaa? Kuinka Paavali teki sitä?

Tuosta ensi viikolla, siunauksin,

John Fenn

www.cwowi.org ja lähetä minulle sähköpostia osoitteeseen cwowi@aol.com

16/9/13

I've been ruined #5

Minut on pilattu osa 5

Hei kaikki,

"Epänormaalia kristillisyyttä! Kaikkialla ympärilläni kaikki näkemäni on epänormaalia kristillisyyttä."

Kaipasin niitä ihmeellisiä kokemuksia Herran kanssa, joita ihmisillä oli halki Apostolien tekojen kattaman 30 vuoden ajan, mutta en nähnyt mitään tuosta uskon 'akvaariossani'. Minulle oli selvää, että Apostolien teot on enemmän kuin historiaa, se kertoo yksityiskohtaisesti 30 vuodesta normaalia kristillisyyttä.

Kuitenkin kaikkialla ympärilläni näin vain hölmöilyä tai rutikuivaa tylsyyttä. Missään en nähnyt 'oikeita' ihmisiä, jotka ovat luonteeltaan ja elämässään kypsiä, jotka ovat tasapainoisia vaelluksessaan, jotka tietävät kuinka kulkea Hengessä - kristittyjä sellaisina kuin heitä kuvataan Apostolien teoissa ja mainitaan Paavalin kirjeissä.

Argumentit

Mieli yrittää löytää keinoja oikeuttaakseen sen, miksi kristillisyyks tänään ei muistuta Apostolien teoissa nähtävää kristillisyyttä:

Se oli vain ensimmäistä vuosisataa varten, jossa Jeesuksen tarina pääsisi alkuun - Mutta minä ajattelin; emmekö me tarvitse yhtä dramaattista evankeliumia nyt kuin silloin, nyt kun on miljoonia ja miljoonia ihmisiä enemmän maan päällä? Ja jos Jumala on kaikkien Tuomari, eikö Hän ole halukas antamaan Jeesusta koskevasta totuudesta todistusta nyt niin kuin Hän teki tuolloin?

Nyt ihmisillä on kirjoitettu Sana, joten emme tarvitse ihmeitä ja merkkejä. Mutta Herran täytyi nähdä eteenpäin ajassa meidän päiviimme ja kuitenkin Hän sanoi: 'Ne jotka uskovat minun nimeeni tulevat laskemaan kätensä sairaiden ylle, karkottamaan riivaajia...' (Huomaa, ettei sanota: "Ne jotka uskovat, minun nimessäni tulevat laskemaan kätensä..." vaan sen sijaan

'Ne jotka uskovat minun nimeeni tulevat laskemaan kätensä...' Tämä ymmärrys on yhtäläinen Apt. 3:16:n kanssa, missä Pietari sanoi, että uskonsa kautta Jeesuksen nimeen halvaantunut mies parantui)

Yksi kerrallaan

Argumentteja toisensa jälkeen nousi mieleeni ja yksi kerrallaan Sanalla oli vastaus. Ja sitten luin Apt. 1:1:n, mikä päätti kaikki argumentit, kaikki ponnistelut ympärilläni olevan epänormaaliuden oikeuttamiseksi, juttu käsitelty, piste, finito: "*Edellisessä kertomuksessani kirjoitin, oi Teofilus, kaikesta, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa.*"

Ilmestyksen tulva virtasi lävitseni. Luukas oli kirjoittanut Luukkaan evankeliumin Teofilus-nimiselle roomalaiselle, kuten nähdään Lk. 1:1-4:stä: "Rakas Teofilus, olen sen tähden päättänyt... kirjata itse Jeesuksen elämän sinua varten asianmukaisessa järjestyksessä..." (Huomaa: Luukas on ainoa evankeliumin kirjoittaja, joka toteaa kirjoittavansa Jeesuksen elämän aikajärjestyksessä ja Apostolien teot jatkaa hänen aikajärjestyksessä tapahtuvaa tapahtumien kertomista.)

Luukaan evankeliumia on ensimmäinen osa kaksiosaista teosta, jossa lukijaa kuljetetaan Jeesuksen elämän halki aikajärjestyksessä, Apostolien teot on tuon kirjan osa kaksi. Luukkaan evankeliumi päättyy Jeesuksen taivaaseen astumiseen, eikä Häntä nähdä fyysisesti ennen paluutaan (vaikka halki vuosisatojen monet ovat nähneet Hänet Hengessä).

Kuitenkin hän avaa Apostolien teot sanoen tämän: "**Minä kirjoitin kaikesta siitä, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa.**" Luukkaan evankeliumi oli vain sitä mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa, mikä merkitsee sitä, että Apostolien teot on kaiken sen jatkoa, minkä Hän ALOITTI.

Vuosisatojen halki kuljettaessa epänormaalista tuli normaalia, surullista kyllä

"Epänormaalia kristillisyyttä. Kaikkialla ympärilläni, kaikki se mitä näen, on epänormaalia kristillisyyttä. Apostolien teot on normaalia. Apostolien teot on sen jatko, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa. On olemassa rikkoutumaton ketju Jeesuksen palvelutyön evankeliumista Jeesuksen hengelliseen palvelutyöhön Apostolien teoissa ja siitä elämäni tänään - ja opetuslapset jatkoivat kaikkia niitä ihmeitä ja merkkejä, joita Jeesus alkoi tehdä ja opettivat sitä mitä Hän opetti - Jeesus jatkaa yhä sen tekemistä, mitä Hän alkoi tehdä ja opettaa jopa minun päivinäni. Minä olen osa sitä katkeamatonta 2000 vuoden halki kulkevaa ketjua joka käsittää kaiken sen, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa."

Tuo oli sitä mitä sanoin itselleni, kun tajusin Apostolien tekojen olevan sen jatkoa, mikä oli alkanut... eikä mikään ympärilläni muistuttanut tuota sen jatkoa, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa. Apostolien teot on normaalia kristillisyyttä. Minä kaipasin sitä! Halusin olla osa sen jatkoa, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa!

En voinut tehdä sitä missään akvaarioissa, koska jokainen uskon akvaario oli poikennut Apostolien teoista. Minun täytyi uida Hengen avomeressä kuten apostolit tekivät, jatkaa Herran palvelutyötä kuten he tekivät. Olin viimein halukas antamaan järkeilyni, tunteeni, saamani Raamattu-opetuksen, kaiken sen minkä luulin olevan 'oikein' oman Sanan ymmärrykseni mukaan, tosiasiallisesti alamaiseksi Sanalle siinä asiayhteydessä, missä se oli tarkoitettu.

Jos minun tuli määrää olla osa sitä, minkä Hän aloitti, minun täytyi järjestää uudelleen ajatteluni ja tajuta, että apostolit vain elivät todeksi sitä, minkä Jeesus aloitti. Niinpä minun

täytyi tehdä sitä, mitä he tekivät, jotta voisin tuntea Hänet niin kuin he tunsivat, ja nähdä ne ihmeet ja merkit, jotka he näkivät. Ja mahdollisesti mullistaa maailmani Kristuksessa kuten he tekivät.

Kuinka he harjoittivat 'seurakunnan' toimintaa

Niinpä kun nousi argumentti, jolla yritettiin selittää pois se, miksi he tapasivat kodeissa ensimmäiset 300 vuotta helluntain jälkeen sillä, että se johtui vainosta, se suli pois. Kodeissa kokoontuminen on kaiken sen jatkoa, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa.

Monet jolleivät useimmat Hänen ihmeistään ja ihmisten tuomisista Hänen luokseen tapahtuivat kodeissa - Lähtien vedestä viiniksi kahden sokean miehen parantamiseen ja parantumiskokouksiin Pietarin anopin talon ovensuussa ja päivälliseen lepra sairastaneen Simonin kotona ja pituudeltaan haasteellisen Sakkeuksen kutsumiseen alas puusta päivällisen nauttimiseksi tämän kotona - evankeliumitarina jaettiin kodeissa ja niiden liepeillä. Mutta kyse on syvemmästä asiasta kuin tuosta, ensimmäinen kotiseurakunta oli Aatami, Eeva ja Herra paratiisissa, sillä missä kaksi tai useampi on koolla, Hän on heidän keskellään ja kautta koko Vanhan Testamentin Jumala tekee selväksi sen, että koti on Hänestä oppimisen keskuspaikka.

Sitten katselin ympäri maailman ja näin kotiseurakuntien putkahtavan esiin jokaisessa maassa, riippumatta siitä, vainottiinko kristittyjä vai ei, niinpä tuo argumentti putosi pois nopeasti. Jumala liikehtii ihmissuhteissa, jotka löytyvät perheestä ja kodeista.

Kirjoitettu keille?

Sitten näin keille alkuperäiset kirjeet kirjoitettiin, kuten on kerrottu yksityiskohtaisesti Apostolien teoissa ja joidenkin Paavalin kirjeiden lopussa: Priskillalle ja Aquilalle Roomassa ja sitten Efesossa, Justukselle Korintissa, Jasonille Tessalonikissa, Lyydialla Filippiissä, Filemonille Kolossassa ja naiselle nimeltä Nymfas Laodikessa - kaikkien mainitaan isännöinneen/emännöinneen kotiseurakunnan kokouksia kodeissaan. Uusi Testamenttimme koostuu kirjeistä, jotka alun perin lähetettiin seurakunnille, jotka kokoontuivat näiden ihmisten kodeissa. (Apt. 16:15, 40; 17:5; 18:7; 20:20; Room. 16: 3 - 5; 1. Kor. 16: 8,19; Kol. 4:15; Filemon jakeet 1-2)

Asiayhteydestä irrottu

Yhtäkkiä sain sellaisen hirvittävän ilmestyksen, jonka saa vain silloin, kun tajuaa sen avainperustan, jolle koko elämänsä on rakentanut, olevan täysin väärän, kaikkien oletustensa olevan väärä ja kaiken sen mitä on jostakusta uskonut vinoutuneen väärään suuntaan. Koko elämäni olin soveltanut Uutta Testamenttia auditorioympäristöön, kun itse asiassa koko Uusi Testamentti oli kotiseurakuntatoimintaa harjoittavien apostolien kirjoittama ihmisille, jotka olivat kotiseurakunnissa ja jota sovellettiin heidän elämäänsä kodeissa tapahtuvissa kokoontumisissa.

Paikka juhlitulle 'viidelle viralle' on kodissa. Paikka Hengen lahjoille on kodissa. Paikka Herran Ehtoolliselle on kodissa - kaiken sen mitä pidin erityisen tärkeänä ja rakkaana olin irrottanut asiayhteydestä ja soveltanut auditorioympäristöön - täysin erilaiseen kuin tarkoitettiin! Kaikki aivovoimistelu sen oikeuttamiseksi miksi harjoitin auditorioseurakuntatoimintaa, sen todistamiseksi, miksi saatoin harjoittaa seurakuntatoimintaa eri tavalla kuin sillä, mikä näkyi Apostolien teoissa Jeesuksen palvelutehtävän jatkamisena, päättyi. Sen sijaan että yritin oikeuttaa oman toimintani, tein parannuksen.

Olin täysin masentunut, kauhuissani ja inhosin itseäni, tein kokonaan parannusta pyytäen anteeksi Herralta kerta toisensa jälkeen sitä, että olin vääristellyt sitä, mitä Hän oli alkanut tehdä ja opettaa, oman mallini mukaiseksi. Yhtäkkiä näin asian - kaikki nuo uskon akvaariot olivat todellakin ihmistekoisia samalla kun perhe ja koti olivat Jumalan tekemiä; Hän rakensi Eedenin puutarhan ja ensimmäisen perheen, Hän ei tehnyt niitä auditorioita, joita meillä on ollut viimeiset 1 700 vuotta.

Kodeissa kokoontuminen oli Jumalan suunnitelma,

Hän teki kodin ja palveli kodeissa, sen tähden se on jakoa kaikelle sille, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa! Sen 25 elämäni vuoden kauheus, jolloin olin opettanut Herran sanoja asiayhteydestä irrotettuina, kolahti minuun lujasti - ja olin myös tehnyt karhunpalveluksen Paavalille ja Pietarille ja Johannekselle ja Jaakobille ja Juudalle, niin että pyysin jopa Herraa pyytämään heiltä anteeksi - olin niin itseäni kauhistunut!

Toiset ovat irrottaneet sanojani asiayhteydestään ja käyttäneet niitä tavalla, jota en ole tarkoittanut, usein hyökätäkseen kimppuuni. Yksi vihollisen suurimmista työkaluista on ottaa lainauksia ja tulkita mielikuvituksellisesti toisen sanoja virittääkseen riitaa - jopa Herraa vastaan annettu todistus käsitti todistajia, jotka irrottivat Hänen sanansa asiayhteydestään ja vääristelivät niitä Häntä vastaan käytettäväksi. Olin tehnyt aivan tuon saman asian opettamalla Sanaa auditorio-asiayhteydessä! Hän on NIIN armollinen, kun minut vastaan, voiteli Sanansa opettaessani, vaikka tuon Sanan soveltaminen oli tarkoitettu tapahtumaan niissä läheisissä ihmissuhteissa, jotka nähdään kodeissa kokoontuvissa seurakunnissa.

Tajuan Jumalan olevan riittävän ison täyttämään minkä tahansa rakenteen, jonka ihminen Hänelle antaa, joten en kritisoi toisia siitä, että palvovat auditoriossa, mutta voin vain puhua minulle annetun armon kautta ja minun kohdallani 25 vuotta huolellisesti rakennettu usko täytyi järjestää uudelleen. Saatoin vain tulla tyytyväiseksi olemassa osa Jeesuksen palvelutyön jatkoa sellaisena kuin Hän sen aloitti ja apostolit sitä jatkoivat - minun täytyi olla osa tuota uskon avomerta.

Ensi viikolla; jatketaan ja kootaan palaset uudelleen. Siunauksin,
John Fenn
www.cwowi.org ja sähköpostiosoite cwowi@aol.com

11/23/13

I've been ruined #6

Minut on pilattu osa 6

Hei kaikki,

"Rakastamme teitä amerikkalaisia, rakastamme todella. Mutta te kaikki olette yhtä valehtelijoiden joukkoa!"

Olin järkyttynyt kuullessani tämän erään kansainvälisen Raamattukoulun oppilaan vaimolta naisen aviomiehen seistessä hänen vieressään hermostuneena pyöritellen silmiään tavalla, joka sanoi 'Voi kulta kiltti, ole hiljaa, mennään nyt', mutta naisen ääni ei ollut tuomitseva, ennemminkin turhautunut. Hän oli asettanut minulle syötin, joten minä tartuin siihen: "Mitä tarkoitat?"

Nyt pehmeästi saadakseen viestinsä perille: "Me ihailimme amerikkalaista elämäntapaa, teidän vapauksianne, tiedäthän - lännen valloittamista, unelmien tavoittelua, sitä että voi olla sitä mitä haluaa olla - minun maassani emme kykene tekemän tuota. Mutta te olette kaikki valehtelijoita. Sanotte: 'Soitan sinulle ensi viikolla' tai 'Tavataan lounaan merkeissä' tai 'Soittelen sinulle', mutta ette koskaan tee sanomanne mukaisesti!"

Etsimässä aitoa asiaa, mutta...

Nainen etsi todellisia ihmissuhteita seurakunnasta eikä hänellä ollut aavistustakaan siitä, että vain vähän ajan kuluttua tästä erään megaseurakunnan musiikinjohtaja istuisi toimistossani ja ilmaisisi saman halun eri sanoja käyttäen: "Täällä seurakunnassa ihmiset ympäröivät minua, mutta olen aivan yksin. Minulla ei ole yhtään aitoja ystäviä eikä kukaan todella tunne vaimoani ja minua. Mitä teen? Onko tuolla jossakin yhtään vilpitöntä ihmistä, jolla ei ole kätkeytyä aikeita käyttää minua hyväksi tai manipuloida minua? Onko seurakunnassa yhtään aitoja ystäviä?"

Kumpikin pariskunta, joista muuten voin kertoa tulleen hyviä ystäviämme, etsi jotakin sellaista, jota se rakenne, jolla seurakuntatoimintaa on viimeiset 1700 vuotta harjoitettu, ei ole suunniteltu tekemään: edistämään ihmissuhteita.

Miksi IS (Institutionaalinen seurakunta) on sellainen kuin se on

Jetro katsoi vävynsä Mooseksen ratkaisevan kiistoja ja vastaavan ihmisten kysymyksiin uupumispisteeseen saakka. Hän kertoi tälle suoraan, että tämän täytyi luoda infrastruktuuri Israelin liittohallitusta varten - uusimmalle planeetan valtiolle, joka oli syntynyt muutamaa päivää aiemmin, kun he olivat kulkeneet poikki tilapäisesti kuivuneen Punaisen Meren.

"Valitse päämiehiä 1000:lle, sadalle, 50:lle ja 10:lle ja anna heidän hoitaa pienet jutut, niin että sinun täytyy käsitellä vain ylempiä johtajia ja niitä ongelmia, jotka ovat liian suuria alemmille päämiehille." (2. Moos. 18:17-26)

Mooses toimi niin ja Israelin liittohallitus syntyi. Tuolla samalla aikavälillä temppelihallintoa varten perustettiin pappeus samalla periaatteella, jolloin oli ylipappi johtamassa alempiarvoisia pappeja aina yhä alempiarvoisiin pappeihin ja lopulta poikiin, joita koulutettiin papeiksi. (Samuel esimerkiksi)

Seurakunta omaksuu Mooseksen liittohallitusrakenteen

Hurautetaan eteenpäin aikaan noin 300 vuotta helluntain jälkeen - on vuosi 313 jKr.. Keisari Konstantinus laillistaa kristinuskon ja kutsuu uskovat ulos kodeissa tapahtuvista kokoontumisista entisiin pakanatemppeleihin ja niiden penkkiriveille sekä pystyttää Mooseksen järjestelmän uusia 'seurakunnan' auditoriotyyllisiä kokoontumisia varten. Ruumis lakkasi olemasta seurakunta ja alkoi mennä seurakuntaan/kirkkoon. Pakko saneli sen, että yhdestä lahjasta tuli korotettu, pastori/pappi, ja ihmisten yläpuolelle asetettiin vähempiarvoisia 'päämiehiä'.

Näin viisi virkaa, diakonit (tarjoilijat), avustajat, Hengen lahjat, motivaatiolahjat kuten kehottaminen ja antaminen ja organisointi, irrotettiin Raamatun asiayhteydestä, mikä oli koti, ja saatettiin sopimaan auditorioon - ja näin on ollut asia 1700 vuoden ajan. Sen takia on olemassa niin paljon kirjoja tästä ja tuosta, koska Jumala suunnitteli kokoontumiset kodeissa

tapahtuviksi, mutta ihminen siirsi ne ulos kodista ja asetti auditorioon. Ihminen on yrittänyt sovittaa tuota neliskulmaista tappia pyöreään reikään siitä lähtien.

Mikä muuttui helluntaina ja millainen seurakunta oli 300 vuoden ajan

2 Moos. 19:ssä Jumala tuli ikuisuudesta ja alas vuorelle puhumaan Moosekselle, sitten siirtyi juuri rakennettuun Liitonarkkuun olemaan kerubien välissä kommunikoidakseen Mooseksen kanssa siellä. Nelisen sataa vuotta myöhemmin Daavid tunsu Hänet 'Jumalana joka asuu kerubien välissä'. Hän siirtyi sitten Daavidin telttamajasta Salomonin temppeliin sellaisella kirkkaudella, että papit menettivät voimansa kun Hänen läsnäolonsa kirkas pilvi täytti temppelin. (2. Moos. 25:21-22, 33:1-11, 2. Sam. 6:2, 2. Aik. 5:7-14, 7:1-3)

Siitä hetkestä eteenpäin Jumala asui Jerusalemin temppelin Kaikkein pyhimmässä - se oli ainoa minkä Israel ja maailma tiesivät 1 000 vuoden ajan. Se tarkoittaa 1 000 vuotta sen tietämistä, että jos halusi tavata Jumalan, täytyi mennä Jerusalemin temppeliin eikä voinut kohdata Häntä suoraan, vaan sen täytyi tapahtua yhden Hänen pappinsa välityksellä, niiden harvojen ja valittujen, joiden palvelutehtävänä oli palvella Jumalaa. Muilla oli 'maalliset' työpaikat.

Tuo kaikki muuttui helluntaina, sillä tuo sama Jumala, joka tuli ikuisuudesta kohtaamaan Mooseksen vuorella, joka tuli pois vuorelta asumaan ilmestysmajan Kaikkein pyhimpään, joka yhä asui kerubien välissä 400 vuotta myöhemmin Daavidin aikoina, joka siirtyi kirkkaudella ja tulella Salomonin temppeliin, kun tuohon rakennukseen tuotiin Liitonarkki ja Hänen ilmeinen läsnäolonsa - **Helluntaina Hän siirtyi ihmisolentoihin! Ihmisolentoista tuli eläviä Jumalan temppeleitä!**

Paavalin ilmestys

Paavalilla 'sytytti', että me olemme nyt Jumalan temppeleitä ja hän kirjoitti jatkuvasti tuon tosiasian realiteeteista, mutta missään hän ei ole nasevampi kuin Kolossalaiskirjeen 1:25-27:ssä:

"...Jumala paljastaa tämän mysteerin kirkkauden rikkaudet pakanoiden joukossa, mikä on; Kristus teissä! - kirkkauden toivo."

Kristus meissä! Kun ihmisistä tuli eläviä Jumalan temppeleitä, se teki temppelirakennuksen epäolennaiseksi, tarpeettomaksi, muinaisaikaiseksi ilmentymäksi edeltäneestä ajasta. Jumala oli paljastanut mysteerin - Hän ei kyennyt siirtymään ihmisiin, jotka olivat syntisiä, joten Hänen täytyi luoda uudelleen heidän henkensä Oman Henkensä toimesta, sitten Hän saattoi siirtyä heihin sisälle ja he saattoivat olla käveleviä, puhuvia, kannettavia temppeleitä Hänelle ja viedä Hänet ja Hänen teidensä tuntemuksen pitkin ja poikin koko maan piiriä!

Seuraukset sille että Kristus on teissä

Tämä on suuren luokan seuraus siitä, että Kristus on teissä: Voitte lakata tekemästä asioista yrittääksenne tehdä vaikutusta tai liikuttaa Häntä; voitte nyt alkaa kulkemaan Hänen kanssaan.

Kristus teissä merkitsee, ettei tarvita mitään kaavoja. Hän elää teissä, joten ei tarvitse huutaa - Hänellä ei ole huono kuulo. Ei tarvitse rukoilla, jotta taivas olisi avoin, Kristus on teissä. Ei tarvitse laittaa erityisesti voideltua neliömäistä vaatekappaletta tyynyn alle seitsemänä perättäisenä yönä ja lähettää se sitten parhaan uhrilahjasi kannassa veljelle x, niin että hän voi rukoilla puolestasi.

Ei tarvitse pudottaa sataa taalaa puhujan x puhujakorokkeelle saadaksesi Jumalan vastaamaan rukoukseesi tai antamaan sinulle tarvitsemasi läpimurto. Ei tarvitse pelätä paholaista - ei vain Kristus ole sinussa, olet saanut sekä auktoriteetin käyttää Hänen nimeään että myös Hengen voiman - vain käske riivaajia pakenemaan, ja ne pakenevat.

Se tarkoittaa sitä, ettei ole erityisiä viikonpäiviä, jolloin palvoa Jumalaa, sillä Kristus on meissä 24/7, joten joka päivä on palvontapäivä. Se tarkoittaa sitä, että voin antaa vapaasti niille, jotka ovat puutteenalaisia, johtajille, auttaa muita sen mukaan, kuinka Kristus minussa ja sydämeni ovat suuntautuneet.

Se tarkoittaa sitä, ettei ole mitään sellaista asiaa kuin pyhä ja maallinen, koska Kristus minussa tekee kaikesta siitä, mitä teen ja mitä olen, pyhää. Työpaikastani kotiini ja tietokoneeseeni - vien Kristuksen kanssani töihin, vapaa-aikaan, 24 tuntia päivässä, niinpä kaikki on pyhää. Meillä kaikilla on pyhä työpaikka. Me kaikki olemme palvelutyössä, koska Kristus on meissä.

Kolikon kääntöpuoli

Se tarkoittaa myös sitä, että olen henkilökohtaisesti ja välittömästi tilivelvollinen Hänelle, joka asustaa minussa. Se tarkoittaa, että minulla on osa Hänen persoonallisuudestaan itsessäni, ja jokaisella muulla veljellä ja sisarella Herrassa on osa Hänen persoonallisuuttaan itsessään, sen tähden muiden elävien temppelien kanssa suhteessa olemisesta tulee prioriteetti nro 1 siinä, kuinka palvon. Olen niin innokasta näkemään sen, mitä Hän tekee toisissa, näkemään Hänet heissä, että minusta on ihanaa olla heidän kanssaan tosielämässä halki ylä- ja alamäkien, tappioiden ja voittojen.

Se tarkoittaa sitä, että olemme kaikki tasa-arvoiset, apostoli ja lapselle vesikupillisen antaja, sillä meidät kaikki on pelastanut sama veri - ainoa ero on meidän tehtävämme elämässä ja Kristuksen ruumiissa. Kristus minussa tarkoittaa sitä, että olen vapaa olemaan oma itseni, kun jatkuvasti kasvan Hänessä suhtautuen jokaiseen haasteeseen elämässä ja ihmissuhteissa kysyen: "Kuinka voin kasvaa enemmän Hänessä tämän kautta?"

Se tarkoittaa - minä voin uida avomeressä, en enää sidottuna johonkin akvaarioon, vaan koulutettavana yhdessä toisten samankaltaisten 'kalojen' kanssa, sillä Paavali sanoi, ettei ole juutalaista eikä kreikkalaista, orjaa eikä vapaata, me kaikki olemme yhtä Kristuksessa.

Vanhurskaus tulee uskon kautta Kristukseen, mutta se on koettelematonta - kuka tahansa voi sanoa olevansa kristitty. Jumala on suunnitellut niin, että vanhurskaudemme todistus voi tulla ilmi ihmissuhteissa ja ne alkavat kotona aivan kuten se alkoi Aatamilla, Eevalla ja Herralla puutarhassa - missä kaksi tai useampi on yhdessä, Hän on heidän keskellään - miksi? Koska Hän elää heissä kummassakin!

Ja tuo nostaa esiin kysymyksen ensi viikolle uudessa kirjoitussarjassa ... siihen saakka!
Siunauksin,
John Fenn